

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3097/2019
22.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, др Илије Зиндовића, Бранислава Босиљковића и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Душанка Шокић Стаменковић, адвокат из ..., против тужених ВВ, чији је пуномоћник Весна Станимировић, адвокат из ... и ГГ, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог ВВ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 744/19 од 27.05.2019. године, у седници одржаној 22.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог ВВ, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 744/19 од 27.05.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог ВВ, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 744/19 од 27.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2579/2017 од 06.11.2018. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужилаца. Ставом другим и трећим изреке обавезани су тужени да тужиоцима на име накнаде трошкова за исхрану у току рада за период од 01.12.2014. године до 31.08.2015. године солидарно исплате и то: тужиоцу АА 31.908,77 динара са законском затезном каматом од 15.05.2018. године до коначне исплате, као и 11.567,41 динара на име законске затезне камате за наведени период обрачунате од доспелости сваког појединачног месечног давања до 14.05.2018. године, а тужиљи ББ 35.237,00 динара са законском затезном каматом од 15.05.2018. године до коначне исплате, као и 12.851,41 динара на име законске затезне камате за наведени период обрачунате од доспелости сваког појединачног месечног давања до 14.05.2018. године. Ставом четвртим изреке обавезани су тужени да тужиоцима на име регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.12.2014. године до 31.08.2015. године солидарно исплате од по 15.993,99 динара са законском затезном каматом од 15.05.2018. године до коначне исплате, као и по 5.867,00 динара на име законске затезне камате за наведени период обрачунате од доспелости сваког појединачног месечног давања до 14.05.2018. године. Ставом петим и шестим изреке обавезан је тужени ГГ да тужиоцима на име накнаде

трошкова за исхрану у току рада за период од 01.09.2015. године до 31.12.2017. године исплати и то: тужиоцу АА 130.272,64 динара са законском затезном каматом од 15.05.2018. године до коначне исплате, као и 22.403,58 динара на име законске затезне камате за наведени период обрачунате од доспелости сваког појединачног месечног давања до 14.04.2018. године, а тужиљи ББ 138.183,65 динара са законском затезном каматом од 15.05.2018. године до коначне исплате, као и 24.551,19 динара на име законске затезне камате за наведени период обрачунате од доспелости сваког појединачног месечног давања до 14.04.2018. године. Ставом седмим изреке обавезан је тужени ГГ да тужиоцима на име регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.09.2015. године до 31.12.2017. године исплати од по 49.759,08 динара са законском затезном каматом од 15.05.2018. године до коначне исплате, као и по 8.510,73 динара на име законске затезне камате за наведени период обрачунате од доспелости сваког појединачног месечног давања до 14.05.2018. године. Ставом осмим изреке обавезани су тужени да тужиоцима солидарно накнаде трошкове поступка од 134.884,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до исплате. Ставом осмим изреке одбијен је захтев туженог ВВ да се као умешач на његовој страни позове Република Србија.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 744/19 од 27.05.2019. године, одбијене су жалбе тужених и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени ВВ је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом, одлучено је о исплати тужиоцима на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и трошкова регреса за коришћење годишњег одмора са припадајућом каматом, којом је утврђено да је тужбени захтев основан, а тужени су солидарно обавезани да наведене накнаде плате тужиоцима за период од 01.12.2014. године до 31.08.2015. године, док је тужени ГГ обавезан да наведене накнаде плати тужиоцима за период од 01.09.2015. године до 31.12.2017. године. О овом праву тужилаца и о висини тражене накнаде, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеним, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизија у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате тужиоцима на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и трошкова регреса за коришћење годишњег одмора поднета је 15.12.2017. године, а поднеском од 30.05.2018. године тужба је преиначена повећањем захтева. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде цени се у односу на сваког тужиоца појединачно. С обзиром да они нису јединствени и нужни супарничари, у смислу члана 210. ЗПП, побијана вредност спора по ревизији туженог ВВ у односу на тужиоца АА је 47.902,76 динара, а у односу на тужиљу ББ 51.230,99 динара. Ови појединачни износи, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представљају динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**